

Заговорено на любов
Катерина Бабкіна

Це радше збірка емоцій, щасть, сокровених таємниць та сердечних ран, аніж вірші. Навіть ті, хто не звик зачитуватися поезіями, знайдуть серед текстів Катерини Бабкіної слова, здатні описати саме їхні любов чи тугу, радість, гіркоту, біль, страхи або надії. Тут із граничною відвертістю постають перед читачем і найсильніші почуття, і сучасна буденність, і свято душі, і війна, котра непомітно, але невідступно пронизує мрії, переживання і вплітається у кожен наш день, у кожную думку, кожен порив серця.

Катерина Бабкіна

Заговорено на любов

© Бабкіна К. В., 2016

© Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2017

© Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2017

«Літо довге. Послухай, ми будемо жити вічно...»

Літо довге. Послухай, ми будемо жити вічно.
Абрикосів буде дедалі більше, і дика м'ята
проростатиме крізь асфальт за містом, і чайки звичними
колами над лиманом щовечора будуть злітати.
Літо безкінечне. Поглянь лише на яблука і на груші,
не було стільки груш, кажуть, з Другої світової.
Море уночі приносить скельця, рожеві мушлі,
ніби залишає привіти і натяки нам з тобою.
Літо кругле, ніби горіх, не віддасть завчасно
таємниць своїх, – ніхто його не розколе.
Що нам з того, що груші знову вродили чомусь так рясно,
ми ж з тобою – ні, не закінчимося ніколи.
Літо всюди. Ніхто насправді нічого не обирає.
Все, що має – стається, все буде правильно, значить.
Літо добре. Ми будемо жити вічно, я точно знаю.
Всі спасуться, мені сказали. Усім пробачать.

«Тут заговорено на любов. Тут самі собою...»

Тут заговорено на любов. Тут самі собою
сіються шавлії просто в ґрунт. І шорсткі і сині
ночі, як шавлії, шелестять під вітрами осені.
Тут у ріках вода стає на зиму такою
незбагненною, голубою,
і дерева шепочуть над ріками – голоси у них голубині,
із шипшиновими відлуннями,
оксамитовими і млосними.
Тут накривається степ небом темним, як океаном
накриваються піски золоті, безцінні;
і земля, ніби кров, густа і брунатна, тепла на дотик.
Тут навіть зниклі безвісти стають насправді туманом,
осідають цілющим маревом на вигини і щілини
пораних полів, виснажених, завмерлих в дрімоті.
Тут заговорено на життя, і життя, на подив,
сміхом дитячим кублиться в оселях, як лиси у норах,
цвітом вишневим невчасним криє сади,
де снаряди вивернули коріння,
сизими хмарками у повітрі холодному
людський означає подих.
Тут заговорено на любов, на любов –
почуй, не на вогонь і порох,
тут заговорено же –
смерте, не руш, не дай спинити це говоріння.

«Все, що правда, зазвичай встигаєш вимовити...»

Все, що правда, зазвичай встигаєш вимовити
на одному видихові. Решта – сторонні речення.
Ті, наприклад, що був колись з ними ти –
вицвітають у пам'яті, ніби смугасті річі,
кинуті на сонці коло моря до вечора.
Залишається тільки дівчинка, зливою вимита,
та її засмагли, блискучі і теплі плечі.
На її простирадлах блакитні квіти і слоники,
ніч в її зап'ястях пульсує захопливим темно-синім,
це у неї білі птахи засинають на підвіконні,
поки ти шукаєш те єдине речення припустиме.
Бо тільки вона буде і джином тобі, і тоніком,
тютюном, повітрям і димом.
Поки літо в її долоні по краплі скрапує,
поки літо перетікає поволі в щось більше, ніж
просто вервицю добрих днів, котрі вас обох однаково
огортають, як хмари опію, ти стоїш,
і виходить таке ніби – я тобі, я тебе, я дякую..

Або просто – ось мое серце, іж.

«Хто ходив вночі, той побачив, як...»

Хто ходив вночі, той побачив, як
голий клен зеленим в дворі зацвів,
і черешні старої сухий кістяк,
і вологі стіни міських домів –
все цвіло; вночі хто ходив, застав:
паркомати, качелі, асфальт і брук,
і підземні стебла майбутніх трав:
і будяк, і бур'ян, і салат-латук –
хтось дізнався, значить, як розквіта.
І решітки стічні, й трамвайний дріт,
і віконні шибки, й старі авто –
все цвіте у квітні, на всьому цвіт.
Хто вночі не спав, зацвіли тому
спогади, всі радості і жалі,
ліхтарі вогнями цвіли в пільму,
і серця поснулих в пильмі цвіли.
І кому розкажеш: цвітуть сліди
за тобою, як ідеш крадькома,
і вода в ріці, і туман з води,
тільки слів немає про це, нема.
І таке повітря, цвіте й дзвенить,
і над містом відблиски голубі.
Хто ходив вночі, той тепер мовчить
і цвіте всередині, сам собі.

«Тепла куртка на чорний шовк, черевики й шарф...»

Тепла куртка на чорний шовк, черевики й шарф,
зранку, бачиш, туман зійшов – повисів і розтав.
Осінь гострить свої ножі, довгі, світлі, тонкі.
Де ти зараз, скажи, скажи, хто ти тепер такий.
На перехресті стоїть таксі, з вулиці голоси,
розляглися на сонці пси, тихі великі пси.
Пахне соком міських дерев, кволим швидким дощем,
осінь тягне за кожен нерв, витягне кожен ще.
Осінь тягне стебла ожин, протяги тягне в дім.
Пам'ять робить тебе живим, робить тебе слабким.
Всі, хто проріс у вогких полях, всі, хто тепер не тут,
в цих осяйних нескінченних днях попри тебе пройдуть.
Все, що з тобою колись було, всі, що колись були,
будуть боліти, як бите скло, ніби зблиски з імлі
будуть сіяти тобі вони – всіх їх побач, прийми.

Осінь викочує кавуни, випускає дими,
відпускає усі гріхи. І вигріваються,
бачиш, під куртками, як птахи, наші серця, серця.

«Один мій друг говорить – ніколи не буду з таким...»

Один мій друг говорить – ніколи не буду з таким,
що загладжує смужку на рукавах сорочок;
один мій друг говорить – ніколи не буду з такою,
що носить на серці камінь, ніби прикрасу.
Надвечір часто печаль приходить і, ніби вовчок,
хапає нас двох за бочок
і за інші частини тіла; і нічні сирени у місті,
ніби тоскні крики качок
над далекими озерами десь за осінньою трасою.
У печалі кошлаті вуха, і гострі зубки дрібні,
і гудзики-очі –
справді як у вовчка.
І кроки м'які, обережні, хижі,
і шелест темного лісу приходить разом із нею.
Не те щоби ми боялися вечорів,
коли приходить печаль,
та за ними ніч настає така,
ніби це вовчок тебе взяв і тягне по мокрій траві
та вогкому глеї,
і крик тобі б'ється в ребра, а рот забитий землею.
Один мій друг говорить про різне, щоб не мовчати,
мовчання – слиз, небезпечний біс;
один мій друг говорить весь час,
наливає нам по півсклянки.
А печаль-вовчок до обох нас лащиться,
лиже в чоло і ніс.
і місто принишло і вичікує, доки я поїду додому,
як темний ліс,
і ми сидимо й не спимо до ранку.

«Вся трава уже виросла, і засмага взялася, зрештою...»

Вся трава уже виросла, і засмага взялася, зрештою.
Всі черешні скінчилися, і прогрілись бетонні плити
біля берега. Море приносить мушлі, згублені мешти,
кольорові скельця, далекі шепоти з краю світу –
подивися сам, це скарби середини літа.
Стільки білого – і вітрила, й картини, і сіль; і в ящиках
виноград стомився, його б чавити, його б зливати.
Скоро сутінки вийдуть з моря, пізні купальщики,

і розсядуться – на піску, на плитах, підуть в кімнати,
будуть плакати, дихати, вечеряти, засинати.

«Забери ці дні, запереч їх, прийми назад...»

Забери ці дні, запереч їх, прийми назад,
роздери на клапті, розвій на тисячу пелюстків,
розчини на бризки, поверни цю ріку навспак.
Дні без неї, Господи, не заходять мені ніяк,
ця ріка не впадає ні в що, чого б я хотів.
Я навчився робити щоденно вигляд, що все окей,
я навчився вдихати тихо пекло це вогняне,
я не дозволяю собі впізнавати в натовпі контур її плечей,
не дозволяю собі безсонних ночей і води з очей,
але все це не те, що робить мною мене.
Але все це не те, що я у тебе просив.
І якщо це насправді все – навіть там, де тепер вона,
у якомусь твоєму сховкові з павутиння й з роси,
бодай здалеку – обіцяй мені, долинають ще голоси,
коли їхні благаєм вночі святитися імена.
І якщо я насправді мушу добути ці дні вже без неї, сам,
без якихось тепер особливих надій чи мрій,
то прийди і стань і скажи, що там,
де вона опинилась, там,
у твоєму блакитному домі, вони довіряють цим голосам.
І можливо, вона навіть знає, котрий з них мій.

«Перестигла, повсюдна, безжальна пізня зима...»

Перестигла, повсюдна, безжальна пізня зима,
ніби сива вовчиця, крутиться, трусить на місто сніг.
Якщо в домі є місце для двох, але двох нема –
значить, білим його накриє перше за всіх.
Із скарбів зимових найліпші лишаться – мерзла хурма
і серця омели зелені в деревах обіч доріг.
Всі ліжка, неприбрані з ночі, вихолонуть за день,
і кімнати вберуть коротких сутінків зимну суть,
але не усі кімнати – а необжиті лишень.
І монети, зігріті руками у прірвах різних кишень,
іх комусь віддадуть, іх усі комусь віддадуть.
Ніби темні човни, містом будуть вночі ходити теплі авта.
Ніби тихі пісні, з них чиїсь плистимуть по радіо голоси.
І в раптовому світлі уся безвихідь, вся гострота –
в крижаному повітрі, іх сьйвом писані
з'являться словеси:
не проси ні про що, крім тепла, ні про що не проси.

«Світла стає все менше, й воно таке...»

Світла стає все менше, й воно таке,
знаєш, як димом вичопчене – запашне і терпке,
ніби пропущене через бризки прибою,
ніби трава на скелях – легке, тонке
і прозоре, як вода в криницях перед зимою.
Ночі стають все довші, й вони такі,
знаєш, як виноград перестиглий, п'янки, липкі
і зім'яті; і в такі цих ночей провалюєшся глибини,
якщо поруч на відстані простягнутої руки
не знаходиш плече або теплу спину.
Особисті кордони змінюються. Це якось так,
знаєш, ніби раптом хтось подав тобі знак
і ти біжиш і ховаєшся, з усіх сил зберігаєш спокій і
тишу;

і якщо для когось ще колись увімкнеш свій маяк,
то тільки після того, як забудеш, що став сильніше.
Якщо ця осінь хоч щось взагалі від тебе залишить.

«Літо, літо, вилікуй мене...»

Літо, літо, вилікуй мене.
Вилиняй в спокійні кольори.
Місто, бачиш, чисте і сумне;
ось мое усе, таке складне –
в сутінках дерева і двори,
ось мої кросівки голубі,
кілька пар м'яких шкіряних мешт,
плащ, ключі – такі якісь скарби.
Що із цього хочеш ти собі?
Що із цього зовсім не візьмеш?
Хто не спить – куди тому піти?
Падав дощ, а зараз більше ні.
Над рікою в темряві мости
вигнули напружені хребти,
авт нічних течуть по них вогні.
Де болить – там, значить, ще живе,
з тихих сліз землі найліпша сіль.
Літо, літо, трепетне, нове –
світло з вікон жовте і пливе,
обережне світло звідусіль.

«Де ти тепер? Над водою туман, як дим...»

Де ти тепер? Над водою туман, як дим.
З мороку щогли, на щоглах білі птахи.
Після дощу повітря стає гірким,
двері оздоблені жовтим і золотим,
стіни вологі, іржа поїла дахи.
Вулиці тихі, на вулицях пахне хліб,
гумою в брук вростають старі авта,
сіється кволого світла між хмари сніп,
бачиш, додому бредуть продавчині риб,
в їхніх слідах чарівна трава пророста.
Де ти? От поночі блимав в порту маяк,
тоскно гудів у тумані над острови.
Люди приходять на берег, стоять отак –
погляди в них, як в теплих міських собак,
теплі серця в них маленькі, але живі.
Мушлі припливом винесе – віднесе,
винесе знову потім. В камінні суха луска.
Зразу за містом в траві порожнє шосе.
Все тут без тебе – ніби без світла все.
Зовсім зника потроху, зовсім зника.

«Ляж і засни, будь ласка, ляж і засни...»

Ляж і засни, будь ласка, ляж і засни.
Ніби у нас іще не було війни,
ніби на дні, ніби над тобою води покров,
ніби від тебе ніхто ніколи не йшов.
Ляж і засни, будь ласка, ляж і забудь
літа стрімкого сонячну каламуть,
очі закрий, ніби все навколо таке, як слід,
слухай, як тихо темніє за містом глід,
як досягає шипшина, терен терпкий,
як осипається серед трави звіробій.
Ніби ти цінний гриб у вогкій запашній землі,
ляж і не думай ні про що взагалі,
ніби ти тихий туман на поверхні нічних озер,
ніби когось за руку тримаєш просто тепер.
Ляж і засни, над тобою замкнеться небес сукно.
Все, в що ти віриш, станеться все одно.

«В неї червона ниточка на зап'ясті...»

В неї червона ниточка на зап'ясті,
блиск для губ на смак як сухе вино
і стільки дрібниць в кишенях, і всі на щастя.
Якщо вночі вікно залишити навстіж –
вересень прийде і всядеться в це вікно.
Якщо вночі залипати надовго з другом,
якщо писати пальцем ім'я на склі
і витирати, спадає якась напруга.
Ранок виходить добрий, і дуже круглий
відбиток чашки лишається на столі.
Якщо скінчилися сливи – почнуться груші,
інший сезон свої принесе дива.
Якщо вікно залишити – вітер ворухить
мокре волосся, і небо кольору мушель,
і, ніби приплив, у дворі шелестить трава.

«Дерево відпускає пташині тіні не одразу, повільно...»

Дерево відпускає пташині тіні не одразу, повільно,
одну по одній;
дерево в шелести крил,
у ворошіння тепле загортається,
ніби в саяво –
і кожна тінь, котру йому виходить втримати
ще бодай на сьогодні,
наповнює і освітлює його окрему, особисту безодню,
ніколи не надто непевна, ніколи йому не зайва.
Дерево виростає – колись на ньому висіла гойдалка,
дарма що лише на літо.
Дерево виростає – але до неба, скільки не виростає,
не близько.
Якщо зовсім тихо стояти – дерево майже не шарпає
жоден вітер
і менше стається різних маленьких вихорів, витинів,
різних світел,
і наступна пташина тінь не так швидко
зникає в зблисках.
І жодних яблук чи груш, тим паче на дереві
не ростуть гранати чи апельсини;
і жодних тобі гнізд, тим паче до гілок
тепер уже точно не дістануться діти.
І дні такі нескінченні, такі золоті на ранок,
і ночі такі пронизливо темно-сині.
І дерево колише і колише випадкові пташині тіні,
і ніяк від них не втомлюється радіти.

«Стільки всього стається – якби ти знав...»

Стільки всього стається – якби ти знав!
Придорожні поля, підвісні мости,
падають зерна важкі із високих трав,
падають і починають одразу рости.
Зранку кричать птахи у міських дворах,
світиться мокрий асфальт, як морський пісок,
світло заплутується у крилах комах
і осипається вихором пелюсток.
Руки чужі обережно знімають сіль
з теплих плечей. Але руки чужі, чужі.
Дні зникають в воді, не лишають кіл,
дні, котрі називаються «на межі»,
дні очікувань, трепетних сподівань,
довгих тіней і несподіваних злив.
Відповіді з'являються без питань –
відповіді, про які ніхто не просив.
Сонце червоне всередині – гренадин.
Сонце дістане всіх – як любов чи лють.
Все, що ми мали, сміється нам навздогін,
все, що ми знали, лишилося десь не тут.
Все непевне замкнене на засув,
заговорене від панічних нічних атак.
Стільки всього стається – якби ти був,
стільки всього ставалося би не так.

«Хто-хто-хто живе в рукавичці, у нірці, в ничці...»

Хто-хто-хто живе в рукавичці, у нірці, в ничці,
в найзаповітнішій шуфляді, на найвищій полиці,
в маминій гречці, у фотографій старому стосі,
у твоєму скуйовдженому зранку волоссі,
хто живе із нами і не показався досі?
Хто збирає барви грибам і першим шипшинам,
хто вмикає такі світла і такі дощі нам,
хто буває в домі зі сміхом і ранніми кавунами,
хто по телефону прикидається нами
і говорить те, що могли би й ми,
але кращими все ж словами?
Хто за нас пам'ятає усіх, кого ми могли би
пам'ятати й самі, навіть хочем згадати ніби –
але витерлися зі пам'яті обличчя і голоси, і –
хто ховається в одязі, який ми колись носили,
що від того цей одяг потім якийсь особливо милий?
Хто за нас пробачає дрібні образи, малі порізи
хто загоє, хто прибирає сліди від сліз і
від довгого неспання з нашої шкіри,
хто на місце ставить розладнані з'єднання й шарніри,
хто нам вказує на тих, кому варто вірити?

Хто завжди за нас, хто завжди, незримий,
за нами стежить,
хто довкола нас зводить тонкі й неосягненні межі,
ті, де ми у безпеці. Хто він і як – о,
як його впізнавати, як краще читати
залишені ним послання і знаки,
як завжди його чути, як завжди йому дякувати?

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию
(https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=24867947&lfrom=362673004) на
ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard,
Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне
МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек,
бонусными картами или другим удобным Вам способом.